

Det finlandssvenska lyrikåret 2022

Det finlandssvenska poesiåret 2022 avsatte nitton volymer med en sammanlagd ryggbredd om 22,2 centimeter. Genast inträder lite siffermagi och livrar upp sammanhanget. De speglade tvåorna från året tycks bekräfta möjligheten av en rimligt väl hophållen översikt, kanske rentav något av en sammanfattning.

Risk finns naturligtvis att någon publikation gått mig och redaktionen för *Nya Argus* förbi, men här kommer i alla fall fler böcker att tas upp än vad som förtecknas i den finlandssvenska bokkatalogen. En fullständig alfabetisk lista inklusive förlagsuppgifter och sidantal avslutar genomgången.

Klassiker- och nyutgivningen under året har varit av hög kvalitet. Svenska litteratursällskapet i Finland har, i samarbete med rikssvenska Appell, i sin serie *Varia* gett ut två behändiga och innehållsrika volymer av **Henry Parland** respektive **Kerstin Söderholm**. Det är alltså samma två författare som de senaste åren varit föremål för stora digitala satsningar från SLS:s sida, och vad gäller Parland även en omfattande bokutgivning av hans samlade skrifter.

Redaktörerna Pieter Claes och Elisa Veit har gjort ett fint och otraditionellt arbete med de två volymerna, som försetts med utmärkta förord av Agneta Rahikainen (Parland) respektive Anna Möller-Sibeliuss (Söderholm). Båda urvalen utgår från författarnas biografi och blir en form av välslipade personlighetsspeglar snarare än ordinära kronologiska eller tematiska tvärsnitt. Det ger god verkan vad gäller båda författarna, såväl den förment objektive iakttagaren Henry Parland som den intensivt självanalyserande Kerstin Söderholm.

Parlandurvalet *Mina lögner*, vars omslag för-

länger den fina grafiska linje som volymerna i de samlade skrifterna upprättade, sammanför dikter, prosastycken, anteckningar och även inledningen till romanen *Sönder* till ett porträtt som rymmer de allra flesta av de klassiska Parlandnumren men som känns helt fräscht i sin hundrasidiga helhet. Till Söderholmurvalet har redaktörerna valt titeln *Vara mänska*, en nyckelfras som förekommer två gånger i hennes verk och koncentrerat uttrycker både hennes ambition med sitt till synes introverta författarskap och den inte alls paradoxala angelägenhet det kan få för hennes läsare. Blandningen av dikter och dagboksutdrag (den digitala publiceringen förra året gällde hennes samlade dagböcker) är sällsynt givande i Söderholms fall eftersom hennes verk kan betraktas som ett slags växelspel mellan den postumt (på hennes eget föranstaltande) publicerade dagboken och de regelbundet utkommande diktsamlingarna.

Henry Parland har alltid framstått som ungdomens författare, trots att hans ironiskt observerande texter i hög grad är tidsbilder, skärvor av ett sedan länge försvunnet 1920-tal. Kerstin Söderholm, med sin mer högtidliga diktning, har kunnat uppfattas som en författare som skriver i en lätt ålderdomlig stil; återutgåvorna har också varit färre i hennes fall. Men det underbara händer i och med de här två urvalen att Parland framstår som en tidlös författare, inte bara som en jazzgosse, och att Söderholm med sitt nakna självbiografiska allvar och sin upptagenhet av skrivandet får en ny och självklar angelägenhet för dagens läsare.

Den tredje nyutgåvan är något av en nyupptäckt. Det rör sig om Ekenäspoeten **Larry Silván**, vars dikter första gången utkom 1977 i ett postumt urval

efter författarens självvalda död. En andra urvalsvolym 1989 breddade bilden av författarskapet men skapade också en viss textkritisk oreda. Nu har Erik Jonsson, som suttit i redaktionen för den norrländska tidskriften *Provins* och är en av initiativtagarna till och arrangörerna av den viktiga årliga litteraturfestivalen i Umeå, Littfest, gjort en tredje volym som är den rikaste och mest noggranna utgåvan av kultpoeten Silván.

Att Silván är större än det slitna begreppet kultförfattare framgår tydligt av *Jag hoppas du också är vid sjön i natt*, förtjänstfullt utgiven av göteborgsförlaget Trombone. Men Jonsson sticker inte under stol med att också för honom har det mörka sken som utgår från självmordet haft sin lockelse. Den Silván som tonar fram i dikterna är dock inte någon total pessimist utan en vilsen men viljestark person och aspirerande författare som inte känner sig hemma i sin tid och sin miljö. Hans produktion har viktiga rötter i rockmusikens attityder och textmässiga uttryck, men Silván förfaller sällan till klichéer, och det är i den såriga uppriktigheten han har sin ofta förbluffande litterära styrka. Han är mjukare och känsligare än vad några av hans kända poetisk-politiska vredesutbrott gett vid handen, och i dag (men också detta är naturligtvis tidstypiskt) ser jag Silváns upprivna sorgedikter över sin katt Lauu som mer drabbande än utfallen mot 1970-talets borgerlighet. Men volymen är på 180 sidor, alla kan hitta sin Larry här. Gör det.

2022 års nya poesi ger anledning till funderingar av det slag som det normalt finns anledning att vara försiktig med, alltså frågor om lyrikens utveckling och karaktär idag. Det är självklart vanskligt att resonera allmänt utifrån ett enskilt års utgivning, men oavsett hur representativt 2022 kommer att visa sig vara har de sexton nya böcker som jag läst väckt tankar om innehåll och form och tilltal som går utöver författarnas separata uttryck.

Vad som i alla fall inom årets utgivning är uppenbart är att diktsamlingsformatet har kommit att expanderas och användas i andra syften än de traditionella. Nu ska sägas att ordet ”dikter” sällan förekommer på omslagen; för översikten är det den finlandssvenska bokkatalogens genreuppdelning som följts. Jag hade varit beredd att omklassificera några av böckerna under rubriken Poesi, men samtidigt är

det spännande att se genren vidgas till att rymma nya former.

Victor von Hellens, som debuterade 2020 med *Något i tiden håller på att ta slut*, en diktsamling som hade sin slängiga charm, har med den nya boken *Onkalo* åstadkommit en science fiction-berättelse i en blandning av prosa, prosalyrik och diktanteckningar. Stämningen är nedtonad, anat postapokalyptisk, tempot långsamt i sin skiftning mellan två tidsplan och helheten rätt lyckad. *Onkalo* är kanske inte originell som sf betraktad, men blir det när boken placeras som finlandssvensk poesi.

Rosanna Fellman, som för övrigt bidrog till Larry Silván-utgåvan med översättning av några dikter från finska, har själv skrivit en tvåspråkig bok vars fullständiga titel är *Republikens president – Tasavallan presidentti* (Förlaget M). Här är jag inte den bästa läsaren eftersom jag inte kan finska och har otillräckliga kunskaper om finländsk in- och utrikespolitik. Men givet dessa begränsningar har jag i Fellmans omfångsrika bok sett ett ambitiöst försök att i skönlitterär form göra ett fiktivt porträtt av en kvinnlig innehavare av statens högsta ämbe. Tonen är inte alls så satirisk som kunde väntas, tvärtom finns här mycket av empatisk inlevelse i den ensamstående presidentens situation. Formen är den lyriska dagbokens; jag föreställer mig att avsnitt av texten med framgång kunde omvandlas till en monolog på scen eller ett hörspel för radio.

Ulrika Nielsens *Tingen* (Schildts & Söderströms) har undertiteln *En diktessä* och anger alltså direkt sin hybridnatur. Tanken att utnyttja lyrisk form inte för en berättelse utan för ett utredande resonemang är spännande, och det ämne Nielsen valt – tingens roll i våra liv – är både aktuellt och angeläget för de flesta i vårt västeuropeiska överflödssamhälle. Problemet som jag ser det är att Nielsen inte riktigt rör sig bortom en dagboksartad skildring av tömningen av en släktings hus och beskrivningen av sin egen frustration över prylmängden i vardagen. Här finns goda iakttagelser och ansatser till ett mer allmänt resonemang, men som helhet stannar den i sig väl-skrivna boken vid att vara vad som skulle kunna kallas tematisk autofiktio.

Mer av essäform men också mindre av poesi finns i **Emma Ahlgrens** *Hur kärlek fungerar* (Schildts & Söderströms). Den är hennes tredje

bok; jag läste den förra, *När jag var elva visste jag allt* (2019), utan att riktigt få kontakt med dess pubertets- och vuxenblivandetematik. Den nya boken uppfattar jag som väsentligt mer originell och utåtriktad. Den handlar om människans förhållande till djuren och väl också om människan som djur (inklusive hennes längtan att bli ett djur och kliva ut ur den vanliga tillvaron och språket). Ahlgrens prosa är vass och absurdistisk, men till skillnad från de flesta absurdister är Ahlgren inte cynisk eller grym, det visar hon efter ett tag (som om hon ville testa läsaren). Snarare är hon ett slags djurrättsaktivist som hyser en viss medkänsla med människorna. För mig är hennes bok en av årets verkligt positiva överraskningar.

En spännande variant av kombinationen essä och lyrik, i det här fallet diktöversättning, erbjuder **Mikaela Nymans** *Helen Heaths elektriska vänner* (Ellips). Boken består av en presentation av den samtida nyzeeländska poeten Helen Heath och hennes diktsamling *Are Friends Electric?* (2018, titeln lånad från en Tubeway Army-låt skriven av Gary

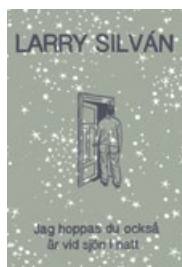
Numan) interfolierad med översättningar av dikter ur boken. Också originalen ingår som ett appendix. Det är en intressant form som är alltför lite prövad (jag känner till exempel från Danmark och Sverige, men inget tidigare från Svenskfinland), och även om jag kan tycka att Nyman intellektualiserar Heath och hennes *science poetry* i alltför hög grad så är varje bidrag till den rännil som utgör finlands-svensk poesiöversättning från andra språk än finska välkommen.

Lina Bondes *Om er mamma & om mig* (Förlaget M) är även den mer av autofiktiv berättelse än konventionell diktsamling. Inget fel i det, och Bonde anstränger sig också formellt för att behålla en icke-prosaisk språkart. Här finns spaltuppställning, infällda dokument, deviser och citat, men allt detta är underordnat berättelsen om ett samkönat par i Berlin. Ena parten vill skaffa barn och den andra, som är den som med bokens ord ska låna ut sin kropp till graviditet och födsel, tvekar. Försöket misslyckas, det blir inget barn och förhållandet går i kras. Sorgen i den tillbakablickande boken, en bekännelse riktad till de ofödda barnen, är inte att ta miste på. Men omigen ställer jag mig frågan om boken når bortom jagberättelsen, vad den har att erbjuda utöver ett lyriskt reportage och en i sig viktig möjlighet till igenkänning.

Den här frågan blev central för mig under genomläsningen av de nitton böckerna. Den rör välkända kategorier som form och innehåll i litteraturen, men har också sociologiska och teknikhistoriska aspekter. För mig samlar sig frågekomplexet i ordet *tilltal*, vilket också skulle kunna kallas intention eller riktning. Enkelt uttryckt: vad vill författaren med sin text, till vem vänder hen sig?

Frederik Back

Olof Åstrand / Frederik Ahlfors

Sara Lundstedt

Lina Henrichson

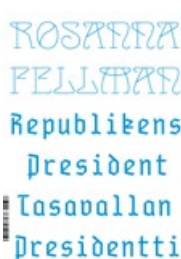
Nicko Smith

Frederik Back

Frederik Back

Tom Backström

Frederik Back

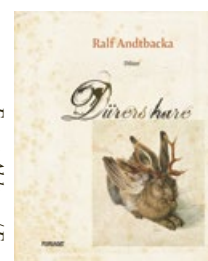
Filipa Hella

Frederik Back

Emma Ahlgren / Emma Strömberg

Anders Carpelan

Delvis av en slump läste jag under samma period Tua Forsströms inträdestal som den första finlands-svenska ledamoten av Svenska Akademien. Det hölls 2019 över ett fritt valt ämne, inte som ett minnestal över företrädaren, och rymmer ett noggrant återgivet minne av en avgörande läsupplevelse. Att den gäller Werner Aspenströms poesi är egentligen oviktigt, det väsentliga är vad Forsström säger om den författarröst hon oförberedd mötte som student: "Där var det. Det var rösten, och tonen. Dess absoluta integritet, och att den ändå vände sig till mig [...] en ton kan slå an någonting inom en själv, en egen ton som ett slags svar." Forsström talar i egen-skap av författare, men hennes ord går att uppfatta som gällande varje läsare, varje läsning.

Utän några högt ställda krav på avgörande upplevelser är det ändå vad jag sökt i 2022 års finlands-svenska poesiproduktion: rösten och tilltalet. Och det är mina ställvisa problem att uppfatta sådana som jag närmast ska redovisa. Det är viktigt att omedelbart tillägga att mina läserfarenheter naturligtvis är subjektiva; en annan läsare kan utvinna andra värden. Vad jag har att säga är för den skull inte löst tyckande, utan har sin objektiva grund i decennier av litteratur- och livsupplevelser.

Heidi von Wright, vars böcker jag ofta uppskattar, har till samma Ellips-serie som Mikaela Nyman presenterat Helen Heath i, kallad lilla e, levererat den prosalyriskas *Solkatt på vit vägg*. Tidstypiskt nog står skrivandet i centrum för den skissartade berättelsen om ensamhet och saknad. Texten får ingen riktig förlösning, möjligen var det skrivandet i sig som förväntades erbjuda den. Det hela är väl-formulerat, sorgset och ödsligt men rätt knutet och inåtvänt.

Samma brist på läsartilltal, men utsträckt över många, många fler sidor, finner jag hos **Hans Boij**, som 2020 gav ut vad som avsågs bli hans sista bok. Det har inte hindrat honom att 2021 ge ut *Volym 47. Tillkommet* (384 sidor) och i år *Volym 48. Senkommet* (Författarens Bokmaskin, 412 sidor), liksom tidigare med innehållsdeklarationen "Dikt och tanke". Boijs grafomana monolog undandrar sig på sätt och vis kritik, den är i likhet med Göran Sonnevis och Johan Jönsons böcker en uppmaning till litteraturens guldgravare att sätta hackan i den ofta nog torra jorden, i rätt god förvisning om att klimparna finns

där någonstans. Det gör de också, men anspråken böckerna ställer på läsarens tid och uppmärksamhet är samtidigt ganska orimliga. Inte vore det särskilt svårt för Hans Boij att rensa ut alla utfall mot vad han uppfattar som tidens oseder, avlästa i *Dagens Nyheter* och svensk riksradio. "Är inte mina tankar mest / invändningar (mot vad / vardagen erbjuder?)" frågar han på sidan 188. Svaret är nej, men just sådana Boij-tankar som bara är reaktiva och alldeles för ofta rent gnäll slipper jag gärna i framtiden.

Frågan om tilltal har naturligtvis att göra med hur vi rent allmänt talar nuförtiden i den utomlitterära verkligheten. Det är inte alltför långsökt att i skönlitteraturen se spår av sådana monologer som utgörs av blogginlägg och uppdateringar på sociala medier. Det gäller särskilt vad som kallas autofiktion. Kanske borde ordledet fiktion strykas här, poängen är ju oftast att texterna inte är fiktiva utan har sin attraktionskraft just i att de direkt återger författarens upplevelser, erfarenheter och minnen. (Genrebetäckningar som "roman", vilka för övrigt tycks vara på väg ut vad gäller autofiktionen, har ju enbart legalt existensberättigande som åtalsskydd.) Vore jaglitteratur eller jagböcker riktigare namn?

Oavsett beteckning kvarstår frågan om tilltal och, kopplat till den, det oftast positivt laddade ordet igenkänning. Det skildrar en läsupplevelse av en art som inte bara jag utan också den rikssvenska romanförfattaren Ellen Mattsson i sitt inträdestal i Svenska Akademien 2019 förhåller sig tveksam till. Litteraturen erbjuder naturligtvis vila och verklighetsflykt vid sidan av möjligheten till avgörande upplevelser, men, skriver Mattsson, romanen när den är som starkast "är en motkraft till förenklingen som inte står ut med det motsägelsefulla i människan, det obegripliga och obehagliga, liksom den är en motkraft till behovet av igenkänning, att bara vilja möta sig själv och sitt eget i det man läser".

Vi kan tillfälligt bortse från förlags, kritikers och läsares behov av och nära nog krav på hög igenkänningsfaktor. Sådana ställs sällan på den ofta marginaliserade poesin. Men frågan är om inte den brist på tilltal, som jag tycker mig urskilja, innebär en reducering av den möjliga läsekretsen till personer som befinner eller har befunnit sig i samma situation som författaren? Subjektet och pronomenet i **Filippa Hellas** boktitel *Jag lindar mitt hjärta* (Boklund)

blir i så fall ett tecken i tiden. Boken är uttryckligen skriven till minne av författarens mamma, och har säkert haft sin goda sorgearbetesfunktion för Hella själv. Men kan den vara till tröst även för dem som inte omedelbart känner igen sig i dess personhistoriska, geografiska och sociala situation? Det är bara att hoppas.

Med detta sagt borde *Järnjungfrudikter* av **Nicko Smith**, utgiven på eget förlag, befinna sig i en svår sits vad gäller möjlighet att nå fram till läsaren. Visserligen är Iron Maiden-tröjor en vanlig syn på människor i alla åldrar världen över (Smiths titel avser alltså det engelska hårdrockbandet, inte det medeltida tortyrredskapet), men heavy metal och poesi är en direkt ovanlig kombination. Just därför lockande, och även om min egen musikbakgrund är punk och new wave var det med rejäl nyfikenhet jag läste järnjungfrudikterna, som verkligen konsekvent beskriver författarens egna upplevelser av Iron Maidens musik. Det görs med en ovanligt energisk nostalgi. Smith vill berätta hur oändligt mycket låtarna och skivomslagen betydde för honom som fjortonåring, hur världen öppnades av musiken. Och han gör det med ett engagemang som raderar bort all känsla av att vara utestängd för att jag inte känner igen låttitlar eller förstår alla referenser. Problemet är snarare att författarens vilja till återupplevelse hindrar en fördjupad förståelse av fenomenet Iron Maiden och bandets visserligen cartoon-artade värld av skräck, krig och blod.

Lagd bredvid *Järnjungfrudikter* kan Nicko Smiths andra bok för året, *Brändö i mitt hjärta* (eget förlag) förefalla vara en fullständig kontrast, från den traditionellt sentimentala titeln till omslagets färgfoton av strand, glittrande vatten och skogshorisont (Nicko Smiths Brändö är stadsdelen i Vasa, inte i Helsingfors). Men under läsningen av den alldeles utmärkta samlingen märks att stil och tonfall i grunden är de samma. Den andra boken är en hemkomst till ett vackert vardagsfilosofiskt lugn, en vuxentillvaro. Trots att de två diktsamlingarna utkommit inom så liten tidrymd som ett år känns det som om Iron Maiden-boken vore en både psykologisk och hantverksmässig förutsättning för Brändödikterna. Jag har aldrig varit där, men skulle gärna besöka Vasa och gå utmed Nicko Smiths kärleksfullt beskrivna gator.

Smiths form i de här två böckerna är kortdik- tens. Vid ett tillfälle refererar han till **Tomas Mikael Bäck**, som i år utkommit med ännu en av sina minimalistiska kortdiktsamlingar, *Inställningar* (Schildts & Söderströms). Det är en sympatisk bok, men frågan är om den inte är väl rutinerad och stilsäker. Visar inte Bäck en alltför välvillig inställning till de egna infallen och minnesfragmenten? Han har släppt det slags filosoferande som Björling lät interagera med sina impressioner. Kvar finns ett vänligt småprat som visst är trevligt att ta del av, men som i alltför hög grad kan tyckas vara riktat bara till författaren själv. Men hade detta varit den första bok jag läst av Tomas Mikael Bäck hade min bedömning säkert varit mycket mer generös, och även om greppet är ofta prövat hade jag på ett annat sätt kunnat uppskatta redovisandet av en poetisk helhet där allt (visserligen efter noggrann språklig bearbetning) tillåts ta plats.

Gurli Lindén gav senast den vackra självbiografen *Flyghöjd* (2020) och publicerar nu diktsamlingen *Port* (Ellips). Återigen är det en mycket erfaren författare som yttrar sig, såväl Bäck som Lindén debuterade på tidigt 1970-tal. Men där Bäck levererar en lyrisk årsrapport förefaller Lindén göra ett nära nog definitivt bokslut: från början till slut präglas *Port* av en längtan ut ur den här tillvaron och efter att inträda i en annan. Titeln port är såväl en utgång som en ingång. Beskrivningarna av känslan av att ha gjort sitt och av förberedelserna för resan bort kan bli rätt vackra, oavsett om läsaren delar författarens mystiska syn, men antydningarna om det kommande kosmiska livet tyngs ofta av bångliga, kringtumlande abstrakta begrepp. En fin och tilltalande paradox är att Lindén samtidigt åstadkommer utmärkt precisa och konkreta naturbilder från det skärgårdslandskap hon är beredd att lämna bakom sig.

Thomas Brunell, som lyckades så fint med sina nattaxidikter från Helsingfors i *Nocturnal män* (2020) har nu återvänt till sitt österbottniska uppväxtlandskap i *Himmel över backen / Der Himmel über dem Bühl* (TLAB; boken är tvåspråkig och innehåller parallella översättningar till tyska gjorda av Peter Lüttge). Det verkar för övrigt som om Österbotten sedan flera år efterträtt Helsingforsregionen som centrum för den finlandssvenska

poesin; här kan jag som utomstående bara spekulera men föreställer mig att det har att göra med det svenska språkets starkare ställning där. För Brunell blir hans ”autopoietiska expedition”, som undertiteln uttrycker det, inte i första hand en nostalgisk hemkomst utan ett återupptäckande av landskapet, koncentrerat och dubbelspeglat i backen, skogen, vägen och ån som omger centralpunkten, själva huset. Ämnet är slitet, men Brunell hanterar det rätt väl och får på slutet till ett par fina enskilda dikter i en bok som annars främst utmärks av sin enhetliga stämning och sin väl sammanhållna färgskala.

En årsöversikt är inte samma sak som en årsbästalista, men givetvis är värderingar och i viss mån gradering synliga och ska så vara. Två av årets nya böcker har för mig en särskild vikt i kraft av sin respektive författares erfarenhet, skicklighet och förmåga att utveckla sin poetiska diktion och ämnessfär. De får avsluta genomgången.

Ralf Andtbacka hör både Österbotten och Europa till, både den högteknologiska, digitala nutiden och det i högsta grad analoga förflutna. En av utgångspunkterna för den nya samlingen *Dürers hare* är givetvis konstnären Albrecht Dürers bild från början av 1500-talet, men Andtbacka stannar inte vid vare sig det ekfrastiska eller det kulturhistoriska (låt vara att bägge dessa aspekter har sin plats i framställningen). Allt är i rörelse hos honom, allt kan fås att samspela med vartannat. Mötet med en hare under covidpromenaden blir omedelbart en del av det aspektrika resonemanget kring seende, realism, fantasi, bildreproduktion och informationsförmedling som jag uppfattar som bokens kärna och generativa process. Andtbacka har i *Dürers hare* blivit mer lättläst (för att välja ett konventionellt uttryck), men är fortfarande lika språknyfiken och för in referenser från så vitt skilda håll att jag häpnar och alla förment lärda poeter måste blekna. Och allt detta hindrar inte en självklar vardagsförankring, en språkpolitisk dimension, en upptagenhet av den egna kroppens åldrande och de allt osäkrare minnena, plus ett antal egensinniga men egentligen inte tillskrivade poetiska *practical jokes*.

För **Eva-Stina Byggmästar** är första person singular det självklara poetiska pronomenet. Det innebär inte att hon skriver dagboksdikt eller autofiktio. Som läsare behöver jag inte veta huruvida

hon verkligen befunnit sig på pilgrimsvandring i de japanska bergen, och om hon satt upp så stränga villkor för sig som det tycks av den nya diktsamlingen *Låt hjärtat tala hjärtats språk*, som hon gett ut på rikssvenska Fri Press, hemmahörande utanför Göteborg. Dikten är hos Byggmästar sin egen verklighet, och den integriteten förmedlas genom ett språk som är bara skenbart enkelt och en okonstlat konstfull form. Om skildringen av japanska kloster och läromästare så bara vore en dagdröm skulle det inte spela någon roll för upplevelsen av det allvar dikterna förmedlar. *Låt hjärtat tala hjärtats språk* är en zenpoetisk bok, och det saknar inte betydelse för min höga uppskattning av boken att zen på sitt sätt är en så vardaglig praktik och att dess tanke-system oproblemiskt rymmer vad bokens slutord räknar upp: ”till sist återstod bara / en humoristisk ton / och en klunk te”.

JONAS ELLERSTRÖM

Emma Ahlgren: *Hur kärlek fungerar* (S & S, 120 s)

Ralf Andtbacka: *Dürers hare* (Förlaget M, 120 s)

Hans Boij: *Volym 48. Senkommet* (Författares Bokmaskin, 412 s)

Lina Bonde: *Om er mamma & om mig* (Förlaget M, 112 s)

Thomas Brunell: *Himmel över backen / Der Himmel über dem Bühl* (TLAB, 94 s)

Eva-Stina Byggmästar: *Låt hjärtat tala hjärtats språk* (Fri Press, 52 s)

Tomas Mikael Bäck: *Inställningar* (S & S, 110 s)

Rosanna Fellman: *Republikens president / Tasavallan presidentti* (Förlaget M, 208 s)

Filippa Hella: *Jag lindar mitt hjärta* (Boklund, 80 s)

Victor von Hellens: *Onkalo* (S & S, 78 s)

Gurli Lindén: *Port* (Ellips, 80 s)

Ulrika Nielsen: *Tingen* (S & S, 104 s)

Mikaela Nyman: *Helen Heaths elektriska vänner* (Ellips, 40 s)

Henry Parland: *Mina lögner* (SLS / Appell, 106 s)

Larry Silván: *Jag hoppas du också är vid sjön i natt* (Trombone, 184 s)

Nicko Smith: *Järnjungfrupoesi* (eget förlag, 70 s)

Nicko Smith: *Brändö i mitt hjärta* (eget förlag, 66 s)

Kerstin Söderholm: *Vara mänska* (SLS / Appell, 116 s)

Heidi von Wright: *Solkatt på vit vägg* (Ellips, 24 s)